

Obra literària

Novel·la

- **Beatus Ille**, 1989
- **El Invierno en Lisboa**, 1987
- **Las Otras vidas**, 1988
- **Beltenebros**, 1989
- **El Jinete polaco**, 1991
- **Los Misterios de Madrid**, 1992
- **Nada del otro mundo**, 1993
- **El Dueño del secreto**, 1994
- **Plenilunio**, 1997
- **La Colina de los sacrificios**, 1998
- **Carlota Fainberg**, 1999
- **En ausencia de Blanca**, 2000
- **Sefarad**, 2001
- **La Poseída**, 2005
- **El Viento de la luna**, 2006

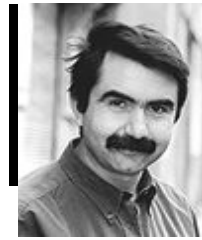
Informació extreta de:

- Catedral Miguel Delibes
<http://www.catedramdelibes.com/archivos/000041.html>
- Antonio Muñoz Molina
<http://www.geocities.com/andresecharri/munozmolina.html>
- "Antonio Muñoz Molina", **Que leer**, n. 54, abril 2001, p. 32-35
- "Antonio Muñoz Molina: ardor académico", **Que leer**, n. 10, abril 1997, p. 36-40
- "Antonio Muñoz Molina", **Historia y crítica de la literatura española**. Barcelona : Crítica, 1980-2004, vol. 20, p. 348-364

 Sistema de Lectura
Pública de Catalunya

Les obres marcades amb les podeu trobar a la nostra Biblioteca.

ANTONIO MUÑOZ MOLINA

Antonio Muñoz Molina és un dels més importants narradors espanyols contemporanis i un dels més traduïts. Va néixer el 1956 a Úbeda (Jaén) en el si d'una **família humil**. Va estudiar periodisme a Madrid, tot i que mai va acabar la carrera, i es va llicenciar en Història de l'Art a la Universitat de Granada.

Exercí el **periodisme** de col·laboració en diversos diaris. De fet, els seus primers escrits van ser articles periodístics que va recollir en el seu primer llibre publicat, *El Robinsón urbano*.

Es va donar a conèixer com a **novel·lista** el 1986 amb *Beatus ille*. El 1987 publica la novel·la que dispara el seu prestigi, *El invierno en Lisboa*, guardonada amb el Premi Nacional de Narrativa i el de la Crítica. Aquesta obra va suposar la seva consagració com un dels escriptors espanyols més sòlids del panorama actual, compromès amb el seu temps, polèmic... Amb *El jinete polaco* va obtenir el Premi Planeta el 1991 i el Nacional de Narrativa el 1992.

Té un llibre de **memòries** publicat el 1995, sota el títol d'*Ardor Guerrero*.

La **qualitat de la seva escriptura**, en la qual intercala la novel·la, el conte i les recopilacions d'articles s'ha vist revalidada pel reconeixement públic.

La seva obra ha estat traduïda i llegida fora d'Espanya. Amb *Plenilunio* (1997) va aconseguir el *Premio Femina Etranger* a la millor novel·la publicada a França el 1998. *Beltenebros* i *Plenilunio*, han estat portades al **cinema**.

Col·labora habitualment amb els diaris més importants del país, funció que compagina amb el seu treball d'escriptor. El 2004 va ser nomenat **director de l'Institut Cervantes de Nova York**, càrrec que va ocupar durant dos anys. Des de 1996 és **membre de la Real Acadèmia de la Lengua Espanyola**.

En l'actualitat està casat amb Elvira Lindo, autora de la sèrie *Manolito Gafotas*.

**CLUB DE LECTURA
DE CONSTANTÍ**

Gener 2007

Estil literari

Narrador de gran sensatesa i d'enorme capacitat d'invenció, se'l considera un autor compromès i commogut amb la seva pròpia història personal i col·lectiva.

Els seus textos, sempre crítics, han estat vinculats amb la **postmodernitat**, per l'ús de tècniques de fragmentació, ruptura, falta de centralització... etc. També perquè parteix d'un **pensament d'esquerres** que reivindica el passat, com tota una generació d'espanyols que han considerat l'adquisició de l'estatut constitucional del ciutadà, després d'haver conegut l'horror de la dictadura franquista, com el fet més important i decisiu de la seva vida. Així, doncs, l'obra de Muñoz Molina es mou en els territoris de la memòria tractant de **reconstruir la recent història d'Espanya**.

Quant a la **tècnica narrativa**, segons el mateix autor la forma no és la preocupació més gran que té a l'hora d'escriure: la manera més clara, transparent i eficaç d'explicar allò que es vol explicar determina la forma d'explicar-ho. La tècnica narrativa és un element auxiliar a allò que ell vol realment expressar: certes sensacions, estats d'ànim, situacions, olors, i, en cada cas troba la manera més pràctica, més directa de fer-ho arribar al lector.

Màgina, ciutat imaginària que apareix per primer cop a la novel·la *Beatus Ille*, -i que simbolitza la seva ciutat natal, Úbeda, -i Madrid seran els escenaris més comuns on es desenvoluparan les seves novel·les, deutores del **gènere policíac i del cinema negre**.

A la novel·la del nostre autor la caracteritza la **presència activa d'un narrador**, a la vegada commogut i distant, que conjura la realitat mitjançant l'acumulació de sensacions i la varietat del punt de vista. I els seus **personatges** són homes amb un passat ric en experiències que lluiten per adaptar-se a un futur diferent, la qual cosa acostuma a coincidir amb el temps històric amb el qual conviuen les seves passions.

Plenilunio

Plenilunio va ser escrita després de sis anys en els quals l'autor va estar dedicat a conrear la novel·la breu, la crònica autobiogràfica i l'article periodístic.

En aquesta narració, plena de tensió i tendresa, un inspector de policia devastat física i moralment després d'una llarga estança al País Basc, investiga **el terrible assassinat d'una nena**. El protagonista, que és en realitat una cristallització de la figura de l'heroi solitari, del Quixot, ha d'atrapar un assassí sexual que ataca nenes en una petita ciutat de províncies del sud... novament *Màgina*.

Però no és només una novel·la de fets, sinó una obra de **reconstrucció del temps i de les emocions**. L'inspector ha d'enfrontar-se a un criminal però també haurà

d'enfrontar-se a sí mateix i al deteriorament de la seva vida conjugal, especialment quan la seva relació professional amb la mestra de la nena assassinada vagi relliscant cap a territoris més íntims.

El crim permet plantejar el tema de la transició personal teixida sobre el transfons de la **transició política espanyola**. En gairebé totes les novel·les de Muñoz Molina els efectes del franquisme hi són presents, però a *Plenilunio* és més notori perquè els personatges parlen explícitament, encara que sense enyorances, d'una època en la qual ells i el món eren diferents. Aquest passat és el de la postguerra i aquí trobem l'**Espanya contemporània**: la del terrorisme en el País Basc, la televisió embrutidora, la tirania de les imatges, l'atur generalitzat... A *Plenilunio* no hi ha herois ni personatges romàntics, ningú pretén ja reconquerir la democràcia. Els personatges són típicament moderns, individus sense importància amb interessos privats i que tenen poques il·lusions, ja no esperen res important de la vida. És una **al·legoria d'una democràcia** on tothom viu sol, envoltat de l'horror, l'explotació i la crueltat.

"*De día i de noche iba por la ciudad buscando una mirada*". Amb aquesta frase engega la novel·la. L'inspector sap que el psicòpata segueix allà, passejant per les places i parcs, sense rostre, anònim i fugisser... L'assassí té tota l'aparença del ciutadà corrent. El tema del **secret que cadascú porta amb sí mateix** és un dels *leitmotifs* de la novel·la.

El **suspens** accentua l'aspecte policíac. I es fa més gran gràcies a que el lector s'assabenta d'una cosa que el propi policia ignora: un assassí el busca per haver estat un policia nacional destinat a Bilbao, on ETA practica la persecució de policies nacionals independentment de les seves característiques personals. **Crim sàdic i terrorisme** se situen en el mateix pla. El propi assassí s'assimila a un terrorista, i pel que fa a l'estructura de la novel·la, la caça de l'inspector pels terroristes es posa en paral·lel amb la cerca de l'assassí a través de la ciutat.

Es podria qualificar de **novel·la psicològica**. Muñoz Molina coneix els seus personatges, els vol encara que no arribi a defensar-los amb la seva ploma. En un bon exercici d'introspecció, s'endinsa en la ment malalta de l'assassí. Però, tot i que l'obra toca dos temes candents, les agressions sexuals a menors i el terrorisme, **no té cap to de denúncia**, ja que, com afirma l'autor, les novel·les no es fan per acusar, sinó que es fan per inventar el món.

Així, més que un *thriller* és una obra que pretén explicar **els sentiments de la gent**: els sentiments d'amor, de desarrelament, de la manca d'amor...

A l'ambientació contribueix una **prosa objectivant** fins i tot quan els personatges parlen en primera persona, i que es recolza en el to fred amb que es narren, per exemple, els detalls corporals de la nena violada, aconseguint un efecte de convenciment potser perquè justament embolcalla sense commoure.

Elvira Lindo, que en aquests anys s'ha convertit en una cotitzada escriptora i guionista, va fer l'**adaptació de la pel·lícula**, dirigida per Imanol Uribe.